Poslední dobou mám pocit, že se recenze nových alb omezují na citace z tiskových zpráv. Jako by recenzent nenašel čas si desku v klidu a pořádně poslechnout… Zkusím to jinak a odcituji pouze základní informace. Album
Teorie mizení
brněnských
Nevermore & Kosmonau
t vyšlo 1.10.2026 u labelu
V kruzích
a obsahuje jedenáct koncepčně propojených písní. Kapelu tvoří zpěvák
Michal Kosmonaut Šimíček
, kytarista
Pavel Karas
, baskytarista
Vít Sklenář
, bubeník
Vladimír Třebický
. Deska byla natočena v studiu Reset pod zvukovým dohledem Romana Kašníka. Titulní stranu alba tvoří ilustrace Kataríny Kratochvílové…

Tím bychom měli vyřešena fakta a pojďme k pocitům. Nejsilnějším momentem alba je pro mě song
Měsíční krajiny
, ke kterému Michala Kosmonauta Šimíčka inspiroval příběh Petra Ginze, židovského chlapce zavražděného v Osvětimi a jeho kresby měsíčního povrchu, kterou vytvořil ještě před transportem v Terezínském ghettu. Další rozměr příběhu přináší fakt, že byla později symbolicky vynesena do Vesmíru, a to hned dvakrát. Prvně izraelským astronautem Illanem Ramonem, který bohužel i s kresbou uhořel při havárii raketoplánu Columbia. Podruhé se na oběžnou dráhu dostala s Andrewem Feustelem. V písni zazní:
„V rytmu těžce dýchám, nejsem osamělý, motýli neslyšní odsud odletěli, čára na konci tuhy věčnost zanechává, v časech ticha nepospíchám…“
. Samotný souputník Země je v textu symbolem věčnosti, když zazní:
„Vidíš stejný Měsíc ať si odkudkoliv…“
. Něžný groove dává písni zasněnou atmosféru a „průhledné“ aranžmá nijak nenarušuje to nejdůležitější, tedy vlastní sdělení…

Prvním songem, a zároveň druhým vrcholem alba, je ale titulní *Teorie mizení*. Kosmonaut o textu říká, že v něm píše o tom, jak je v dnešní době velmi jednoduché ztratit sám sebe:
„Věřím, to, co ztrácím, jiný najde, dýchám, dokud ve mně oheň hoří, ztrácím, nenacházím souvislosti, šeptám, ve vzpomínkách marně hledám místo, nepomáhá navigace hvězd…“.
Kapela z „kosmických“ zvuků postupně buduje atmosféru, kterou vygraduje dynamický zlom v refrénu, který spadne do základního tématu obaleného do jemných flažoletů. Toto ztišení

neuvěřitelně zesiluje text… A stejně to funguje i naživo…

V následujícím
Atlasu pro sny
Kosmonaut zpívá:
„Držím ti místo s výhledem na planety, přinesou kávu, dáš si malý šálek, pěny se dotkneš rty"
. Kapela opakuje stejný model jako v titulní písni, tedy dynamický kontrast v podstatě až vyprávěného příběhu ve slokách s vypjatým refrénem. Atmosféru tu skvěle a naprosto funkčně podpoří smyčce a repetitivní groove piana. Následující
Utajené slunce
přinese první změnu a tou je absence rytmiky. Celý song je postavený pouze na akustické kytaře a se zvolněním tempa v refrénu jemné ploše kláves. Píseň je tak sama o sobě předělem. Nicméně, Kosmonaut se i v textu, který je víceméně pouze obrazem končícího podzimu nevyhne odkazu na vesmír, či jiné světy, když zazní:
"Na stráně zima už dýchá a tichá krajina zpívá píseň jeřabin, pohaslých mlžných hvězd…"

Další změnou je zpěv kytaristy Pavla Karase v následné, patrně nejrockovější písni *Město v kostce* : *„Na ramenech obrů usíná, bílá věž štíhlá kostelní, kloní se mi rovina, lidé jsou neviditelní…“*
. Pozorný posluchač objeví další rozměr, který puzzle jednotlivých písní ukrývá a tím je míjení se. V čase, v prostoru, ve významech slov, … A zároveň další opakující se motiv v textech, kterým je světlo, které hraje důležitou roli v následující písni
Melancholie
, která je třetím vrcholem alba.
„Snažím se chytat světlo a stíny, lépe by zahrál mě snad někdo jiný, jak nevzít život za konec krátký, berte si vstupné, nechci ho zpátky…“
. Dynamické rozdíly mezi slokami a refrénem opět umožňují posluchači zpozornět. Následuje instrumentálka
Malá definice
, kterou vygraduje zvuk Geigerova počítače. Sám o sobě bez čehokoli dalšího nutí posluchače přemýšlet nad tím, co to znamená…
Hotel Nekonečno
přinese názvuky latiny a ujištění, že vesmír je jen jeden, ač by měl stovky rozměrů.
„Ve dvě ráno na ulici hledám pokoj v městě spícím, najdu hotel v tmavé noci, spojím vesmír v obou koncích…“
.

{denvideo https://www.youtube.com/watch?v=AZKJIHPYssU}

A blížíme se do finále. V písni
Bez signálu

osvěží zvuk zpěv
Lady Šimíčkové
. Kosmonaut v textu drží lajnu míjení:
„Jsi zmeškaný hovor, zpátky zavolat zbývá, jsi jen krátká zpráva, málo znaků, neodpovídáš…“
. Odsekávaná kytara v základním groove dává příběhu zase trochu jinou dynamiku, stejně jako Kosmiho hlas v refrénu jak z telefonního přístroje. Předposledním songem je
Byt na konci
, aneb další kus do skládačky o míjení s jazykovou hříčkou byt/být:
„Byt na konci času v panelovém domě, tři plus jedna mínus zítřejší den, být na konci"
. Opět je cítit, jak kapela velmi citlivě pracuje s dynamikou a množstvím nástrojů tak, aby šlo primárně o příběh a teprve poté o hráčskou ekvilibristiku, přičemž nic není ochuzeno. Nic nechybí… A jsme na konci. A končí se symbolicky
Hledáním začátku
:
„Hledám své úmysly jako pastýř stádo, počítám údery zastavených hodin, zapomenutý klid, hledám…“
. Autor v textu propojuje všechna doposud zmíněná témata (hvězdy, světlo, míjení, …) a neopomene se dotknout i vesmíru:
„Hledám místo v nekonečnu možností absolutní polohu svých hvězd, ztracený v□ končinách, hledám začátek…“
.

Co na závěr?
Teorie mizení
není deska na ranní spinning kolem Svoboďáku, ani do Jakoby k jídlu, k drinku v Super Panda Circus, k pivu u Jakubáku, natož na diskotéku se striptýzem do Bobby centra. Pokud od hudby chcete toto, hledejte jinde.
Teorie mizení
vyžaduje soustředěný poslech a hledání. To nejbolestivější hledání ze všech, totiž hledání v sobě. Teprve pak se vám otevřou všechny Kosmonautem rafinovaně ukryté dveře do jiných sfér, kam je dobré nahlédnout, abyste náhodou neminuli sami sebe. A to není rozhodně málo. Naopak. Pokud ji dáte šanci, budete se k ní na rozdíl od playlistu rádia Impuls vracet… V rámci všeho, co letos vyšlo na tuzemské urban-folkové scéně dávám 90 %.
{desky 1936}